

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

-Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ- δεν αποτελεί προϊόν που υπόκειται στους εμπορικούς νόμους και ως εκ τούτου δεν απαιτείται για την απόκτησή του η καταβολή δραχμικού αντίτυπου. Η συνέχεια ής έκδοσής του διασφαλίζεται με την εθελοντική προσφορά χρημάτων, εργασίας, κειμένων και ιδεών και όχι με την υποχρεωτική χρηματοδότηση που επιβάλλει η οποιαδήποτε τιμή πώλησης. -Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ- δεν είναι φορέας απόψεων μίας αναρχικής ομάδας. Κοινή αντίληψη όσων προσφέρουν για την έκδοση, είναι η ανάγκη διεύρυνσης της αναρχικής-αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης, έξι και πέρα από τους κρατικούς και εμπορικούς νόμους, ως γνήσιο δημιούργημα της κοινωνικής ελέγχρησης. Για την εγκαθίδρυση ενός κοινωνικού συστήματος που θα στηρίζεται στην αριθμοτική θορυβούσα και την εθελοντική συνεργασία των μελών της. Ενάντια σ' όλες τις μορφές διακυβέρνησης και οικονομικής καταπίεσης.

Αθήνα, 17 Δεκεμβρίου 1986

No 11

Οι κυβερνήσεις καταπέζουν τους ανθρώπους με δυο τρόπους, είτε άμεσα, με ωμή βία, δηλαδή φυσική βία, είτε έμμεσα, αφαιρώντας τους τα μέσα συντήρησης κι υποβιβάζοντάς τους έτσι στην άδυναμία. Η πολιτική εξουσίας γεννήθηκε με την πρώτη μέθοδο, το οικονομικό προνόμιο προήλθε από τη δεύτερη. Ε. Μαλατέστα.

Φίλε αναγνώστη, πάει σχεδόν ένας μήνας από τη μέρα του φετείνου γιορτασμού του Πολυτεχνείου κι από τότε μέχρι σήμερα ήρθαν πολλά γεγονότα που απώλησαν στις γωνιές της μνήμης σου τα όσα συνέβηκαν τη μέρα εκείνη. Για μας, ο τρόπος που εξελίχτηκε η φετινή «γιορτή» ανέδειξε μια σειρά από πολύ σημαντικά διδάγματα, που θεωρούμε σωστό να τα επισημάνουμε.

Φίλε αναγνώστη, κοινή είναι η αίσθηση ότι φέτος, η «γιορτή» του Πολυτεχνείου έγινε μόνο για τους αναρχικούς. Το κράτος κι οι εφημερίδες των αφεντικών προετοίμασαν πολλές μέρες πριν το «γιορτασμό» το κατάλληλο κλίμα για να επιτευχθεί η αντιπαράθεση αναρχικών-μπάτων, με προσχεδιασμένη την προοπτική της έκβασής της. Είπαν ότι «αναμένονται ταραχαί» κι ότι 17.000 μπάτοι –στρατός ολόκληρος– θα αναλάμβαναν την «τήρηση της τάξης». Μέσα σ' αυτό το κλίμα φοβίας και κακυποφίας, έντεχνα καλλιεργημένο από τους ψυχροπολεμικούς εμπειρογνώμονες των υπηρεσιών καταστολής, πέτυχαν τον ένα στόχο τους: να μην κατέβει ο κόσμος στη «γιορτή». Ο δεύτερος στόχος, ήταν η επίτευξη της αντιπαράθεσης Αναρχικοί-μπάτοι. Μια αντιπαράθεση που δεν επιδιώκεται παρά μόνο όταν η έκβαση της μπορεί να ελεγχθεί –ως ένα βαθμό– και να χρησιμοποιηθεί κατάλληλα.

Φίλε αναγνώστη, το κράτος κι οι μηχανισμοί των ρουφιάνων και των σχεδιαστών των μεθόδων καταστολής, είναι αρκετά ηλιθιοί για να αντιληφθούν τη λογική και την πρακτική της εξέγερσης. Το αναρχικό κίνημα αποδείχτηκε αρκετά συνεπές στη λογική αυτή, ώστε να μην συρθεί σε μια εξέγερση σε τόπο και χρόνο που καθορίζει ο κάθε κρετίνος υπουργός Δημόσιας Τάξης. Οι αναρχικοί κατέβηκαν στην πορεία, γνωρίζοντας την πρόκληση που θα αντιμετώπιζαν. Ο τρόπος που ανέδρασαν στην πρόκληση αυτή είναι το πρώτο σημαντικό συμπέρασμα.

Φίλε αναγνώστη, ήταν πολλοί οι ΜΕΑΤζίδες που πλησίασαν στους αναρχικούς επιζόντας στην πρόκληση, όπως τους είχαν δασκαλέψει οι αρχηγοί τους. Εισέπραξαν αυτό που τους άξιζε, με τον τρόπο που έπρεπε: και ξύλο έφαγαν και στην πρόκληση απέτυχαν. Να γιατί ανέβηκε η πίεση στα μυαλά των αρχιμπάτων, κι ούρλιαζαν «τραβάτε τα πιστόλια ρε».

Φίλε αναγνώστη, αν αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό συμπέρασμα και θετικό για την παραπέρα πορεία του αναρχικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο, υπάρχει κι ένα δεύτερο, αρνητικό αυτή τη φορά. Είναι η αποχή του κόσμου από την υποβόσκουσα πρόκληση που ενείχε

φετινή «γιορτή». Για μας είναι απλά μια επιβεβαίωση. Η εξουσία μπορεί και χειραγωγεί σε υψηλό βαθμό τους ανθρώπους, καλλιεργώντας και το φόβο, ανάμεσα σ' όλα τ' άλλα. **Η σημαία των σύγχρονων αστών γράφει στην ούγια «άσε, καλύτερα να μην μπλέξω».**

Φίλε αναγνώστη, το γεγονός ότι το αναρχικό κίνημα μπόρεσε και χειρίστηκε την νέα κρατική πρόκληση όπως εκείνο ήθελε, σημαίνει ότι είναι και σε θέση να χειρίστει την εξέγερση όπως και όταν εκείνο ήθελε. Ακόμη κι όταν τούτη η γενιά των ενηλίκων, βαλτωμένη στα ήρεμα νερά κάποιου δεξιού συντηρητισμού ή –στην καλύτερη περίπτωση– κάποιου γραφειοκρατικού επαναστατισμού συν τις νευρώσεις και τις φοβίες της, κλείνεται στα σπίτια σκουπίζοντας με τη σημαία της τα δάκρυά της για την εξέγερση που δεν μπορεί να επιτελέσει, ακόμη και τότε, υπάρχουν ελπίδες. Είναι οι ελπίδες της διαρκούς αντιπαράθεσης, όχι μόνο όταν ορίζει το κράτος κι οι μπάτοι, αλλά καθημερινά, στη δουλειά, στο σχολείο, στο παγετοπήμιο, στις χειραγωγημένες ανθρώπινες σχέσεις. Η αποφυγή της πρόκλησης του κράτους ζητά στη θέση της την διαρκή άρνηση των αξιών τουτής της αρρωστημένης κοινωνίας των ταξικών διαμελισμών και των οπαδών.

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ... ΗΤΑΝ ΚΑΤΙ ΟΠΛΑ

Μια φορά κι έναν καιρό –εδώ και πολύ καρό– ήταν κάτι οπλα... Τα είχαν μοιράσει κάποιοι συνταγματαρχέοι στους μπράβους τους κι εκείνοι τάχαν και τα λαδώναν και τα γυάλιζαν και τα φορούσαν στη μέση τους, καθημερένες και σκόλες, και πότε πάτη τάβγαζαν από τις θήκες τους και καμαρώνανε τους εαυτούς τους στον καθρέφτη.

Κι οι άλλοι άνθρωποι τους βλέπανε και κάτι πήγαιναν να πουν αλλά το βλέμα τους σταμάταγε στα οπλα και η μιλιά κοκάλωνε στο στόμα τους.

Και μια ωραία μέρα οι άνθρωποι σκεφτήκαν και είπαν:

– Ως εδώ! Καλύτερα να μας σκοτώσουν με τα οπλα τους παρά να ζούμε συνεχώς σε τούτη την τρόμαρα.

Και μαζεύτηκαν, καρμιά διακοσμιά, στο κέντρο της μεγάλης πόλης κι αρχίσαν να φωνάζουνε το δίκιο τους και την οργή τους και καταρίσταν τους αρχόντους και τους μπράβους τους...

Κι οι άρχοντες κι οι συνταγματαρχαίοι σκιάχτηκαν κι είπαν στους μπράβους τους:

– Χτυπάτε τους!

Κι οι μπράβοι –άλλο που δεν θέλαν– βγάλαν τα γυαλισμένα, καλολαδωμένα ούλα τους και ρίζαν και ξάπλωσαν χάμα πολλούς και ο πολύς κοσμάκης τρόμαξε και κλείστηκε στο σπίτι του να ευχαριστήσει το θέο που δεν είχε παρασυρθεί από τους προβοκάτορες και που την είχε βγάλει πάλι καθαρή.

... Κι ήρθε καιρός που οι άρχοντες συνταγματάρχες χάσανε των θεών την εύνοια –φάίνεται ότι δεν ασκούσαν σωστά τα θρησκευτικά καθήκοντά τους– και οι θεοί τους ρίζανε και φέρανε καινούργιους άρχοντες («πολιτικούς» τους λέγανε) και ο κοσμάκης πήρε θάρρος και βγήκε απ' το σπίτι του και δοξολόγησε τους νέους του αρχόντους κι εκείνους τους 200 προβοκάτορες κι όλοι μαζί βαφτίστηκαν «αντιστασιακοί» κι οι μπράβοι είχαν λουφάξει και κοιτούσαν φοβισμένοι, αλλά τα χέρια τους τα είχαν πάντοτε στα οπλα, κι οι νέοι άρχοντες τιμώρησαν τους αρχηγούς των μπράβων κι είπανε στον κοσμάκη:

– Να πως ξεγιόμαστε εμείς: Αντέστε, τώρα, πίσω στις δουλειές σας και παρατάτε τις φωνές, γιατί, στο κάτω κάτω, οι μπράβοι, τώρα, είναι δικοί μας μπράβοι και τα οπλα τους δεν τους τα παίρνουμε και γιατί δεν μπορούμε και γιατί δεν θέλουμε. Κι έπειτα, τώρα φύγανε οι τύραννοι συνέχεια στην 4

ΤΟ 4ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ (I.F.A.)

Με τη συμμετοχή συντρόφων από τη Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία, Βουλγαρία, Δ. Γερμανία, Αγγλία, Ελβετία, Σουηδία, Καναδά, Χιλή, Βολιβία, Ουρουγουάνη, Αργεντινή, Ιαπωνία, και Ελλάδα έγινε, από τις 31 Οκτώβρη μέχρι τις 3 Νοέμβρη 1986, στο Παρίσι, το 4ο Συνέδριο της Διεθνούς των Αναρχικών Ομοσπονδιών που διοργάνωνταν η Επιτροπή Σχέσων στην οποία συμμετείχαν η Γαλλική Αναρχική Ομοσπονδία (Fédération Anarchiste Française), η Ιθηρική Αναρχική Ομοσπονδία (Federación Anarquista Ibérica), η Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία (Federazione Anarchica Italiana) και η Ένωση Βουλγάρων Αναρχικών στην εξορία (Union Anarchiste Bulgare en exil) που εδρεύει στο Παρίσι.

Η εναρκτήρια συνεδρίαση, το απόγευμα της Παρασκευής 31/10/86, ήταν απαγορευμένη για όσους από μας δεν είμασταν μέλη κάποιας οροσπονδίας κι έτσι δεν ξέρουμε τι συζητήθηκε.

Το Σάββατο το πρωί, έγινε η πρώτη ανοιχτή για όλους συνεδρίαση. Μετά το χαιρετισμό που απεύθυνε ο γραμματέας της C.R.I.F.A. (Επιτροπής Σχέσων της I.F.A.), πήραν το λόγο οι εκπρόσωποι των 4 ομοσπονδιών και ανέλυσαν διεξοδικά την πολιτικο-κοινωνική κατάσταση και την κατάσταση του Αναρχικού Κινήματος στις χώρες τους.

Μετά από σύντομη διακοπή ήρθε η σειρά να μιλήσουν οι σύντροφοι από χώρες χωρίς ομοσπονδία. Ο λόγος δόθηκε στους Έλληνες συντρόφους. Πριν όμως τελειώσει ο σύντροφος που διάβαζε τις εισηγήσεις των ελληνικών ομάδων, ο εκπρόσωπος της Ιταλικής Ομοσπονδίας την διέκοψε με σκοπό τόπο και του ανακοίνωσε ότι σύμφωνα με απόφαση των τεσσάρων ομοσπονδιών «δεν μπορούσε να συνεχίσει γιατί είχαν περάσει τα δέκα λεπτά που είχαν οριστεί σαν χρόνος ομιλίας των παραπτητών». Ο Έλληνας σύντροφος, παρ' όλα αυτά, τέλειωσε την εισηγήση του και στη συνέχεια οι τέσσερεις σύντροφοι από την Ελλάδα κατάθεσαν την εξής δήλωση στο προεδρείο:

«Οι Έλληνες σύντροφοι δεν ειδοποιήθηκαν από πριν για το περιορισμένο του χρόνο ομιλίας τους, αλλοιούς δεν θα έκαναν ολόκληρο ταξίδι για να μιλήσουν μόνο για δέκα λεπτά. Οι Έλληνες σύντροφοι θεωρούν γραφειοκρατική την λήψη

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '86 – ΧΡΟΝΙΚΟ

15.11.86: Αψιμαχίες» και κράξιμο» κατά την κατάθεση των στεφανιών στο Πολυτεχνείο. Κατάθεση στεφανιού στον τόπο που δολοφονήθηκε ο Μιχάλης Καλτεζάς, από μέρους των γονιών του. Πανώ από μέρους συντρόφων και φίλων του. Αργά το βράδυ, ΕΠΕΝίτες και ΜΕΑτζήδες προσπαθούν να έλαβονται το πανώ και να καταστρέψουν τα λουλούδια. Ένας σύντροφος επεμβαίνει και... οδηγείται στο Δ' Αστυνομικό Τμήμα, μαζί με το πανώ και τα στεφάνια.

16.11.86: Μνημόσυνο για το Μιχάλη Καλτεζά στο Νεκροταφείο του Ζωγράφου, που εξελίσσεται σε πορεία 300–400 ατόμων μέχρι το κέντρο της συνοικίας. Παράλληλο μνημόσυνο για τους τρεις επώνυμους νεκρούς (υπάρχουν κι άλλοι) του 1973, που είναι θαμμένοι στο ίδιο νεκροταφείο.

Πορεία συντρόφων απ' το Γαλάτι σε μέχρι το Πολυτεχνείο. «Κράξιμο» του Ανδρέα Παπανδρέου κατά την κατάθεση στεφανιού. Πέφτουν «ψιλές» μεταξύ Αναρχικών και ΠΑΣΟΚτζήδων-ΜΕΑτζήδων. Στα Χανιά κάτοικοι-αριστεριστές-αναρχικοί καταλαμβάνουν συμβολικά την είσοδο της αμερικανικής βάσης, για 24 ώρες.

17.11.86: 17.500 ένοτοι πατάσιοι καταλαμβάνουν την Αθήνα πολύ πριν ξεκινήσει η καθ' όλη υποτονική πορεία της ΕΦΕΕ και των κομμάτων. Σχεδόν ανύπαρκτοι οι αριστεριστές στην πορεία. Τραγανή εμφάνιση των Αναρχικών (κάποια στιγμή φτανούν τις 5.000). Μικροεπεισόδια με ΜΕΑτζήδες που διεισδύουν στην πορεία των Αναρχικών μ' απότελεσμα να εισπράξουν το αντίτιμο του θράσους τους και να χάσουν τα περίστροφά τους. Αποκλεισμός των Εξαρχείων και του Πολυτεχνείου μετά το τέλος της πορείας. Αποτέλεσμα: αψιμαχίες στη Βικτωρίας, Βάθης κλπ.

Στα Χανιά γίνεται πορεία 200 περίπου Αναρχικών κι αριστεριστών.

Στην Καβάλα, πορεία 50 περίπου Αναρχικών, Αυτόνομων, Αντεξουσιαστών.

Στην Πάτρα γίνεται πορεία Αναρχικών, αριστεριστών και του Ρήγα Φεραίου προς την Αστυνομική Διεύθυνση της πόλης όπου μαδούν και εποτέρευτον στους μπάτους το στεφάνι που είχαν καταθέσει.

18.11.86: «Όλες οι εφημερίδες προβάλλουν με πηχιαίους τίτλους την «αρπαγή των περιστρόφων» των μπάτων. Ο Δροσογλύκης λέει τα γνωστά περί ορίων της ανοχής του.

19.11.86: Συλλαμβάνεται ο Βαγγέλης Παπαδάκης που καρφώνεται από την εφεμέριδα ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ σαν δράστης επίθεσης κατά αστυνομικού. Τον αφήνουν ελεύθερο μετά 2 μέρες, αφού δεν του δρίσκουν κανένα περίστροφο.

20.11.86: Σύντροφοι καλούνται στη Γενική Ασφάλεια Αττικής, όπου ο Ζαφείρης -σ' όλους με το κακό και σ' όλους με το χειρότερο- τους λέει να επιστραφούν τα περίστροφα και... ούτε γάτα, ούτε ζημιά.

22.11.86: Στο αεροδρόμιο του Ελληνικού συλλαμβάνεται ο Σωτήρης Δεληγιάννης, που έχει τους ίδιους περίστροφο (λένε πως είναι ένα από τα επίμαχα) κι άλλα 5 άτομα. Ο Σωτήρης Δεληγιάννης προφυλακίζεται.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ, ΙΔΙΟΙ ΕΙΝΑΙ...

Όρα 5 το απόγευμα της 17 Νοέμβρη, λίγο πριν από την πορεία. Στο σημείο που δρίσκονται συγκεντρωμένοι οι αναρχικοί, εκεί που δολοφονήθηκε ο Μιχάλης Καλτεζάς, πλησιάζει ένας ΜΕΑτζής. Κάποιοι σύντροφοι πηγαίνουν προς το μέρος του για να του ζητήσουν να απομακρυνθεί, ώστε να αποφευχθεί η πρόκληση. Εκείνος, πανικόβλητος ήγάζει γρήγορα από την τοπή του τον «Αναρχικό» που μοιραζόταν στους γύρω δρόμους εκείνη τη μέρα, και δείχνοντάς τον ωφελίζει «μη με χτυπήστε με παιδιά, δικός σας είμαι». Φυσικά έπεσε γέλιο πολύ. Ο κακόμιορος ο μπάτος δεν κατάλαβε ότι ο «Αναρχικός» είναι δελτίο πληροφόρησης όχι δελτίο ταυτότητας...

ΡΑΔΙΟΠΕΙΡΑΤΕΣ, Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ ΔΕΝ ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ, ΚΑΤΑΧΤΙΕΤΑΙ!

αποφάσεων από τις 4 ομοσπονδίες και τον αποκλεισμό τους από τις διαδικασίες του Συνεδρίου. Για μας μπαίνει θέμα αρχής που θα πρέπει να απασχολήσει σοβαρά τους συντρόφους. Διαμαρτυρόμαστε για την ερήμηση μας λήψη αποφάσεων, για τον αποκλεισμό μας από τις διαδικασίες και θεωρούμε απαράδεκτο τον διαχωρισμό συνέδρων παρατηρητών μεταξύ συντρόφων Αναρχικών».

Το προεδρείο αρνήθηκε να διαβαστεί από το μικρόφωνο η παραπάνω δήλωση κι έτσι οι Έλληνες σύντροφοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την αίθουσα των ομιλιών.

Λίγο αργότερα, τρεις σύντροφοι από τη Σαρδηνία αναγκάστηκαν να κάνουν το ίδιο, όταν ο Ιταλός εκπρόσωπος τους διέκοψε λέγοντας: Δεν χρειαζόμαστε μαθήματα Αναρχίας από τη Σαρδηνία».

Άλλο σοβαρό επεισόδιο σημειώθηκε όταν ο εκπρόσωπος της Ένωσης Βουλγάρων Αναρχικών αποκάλεσε «προβοκάτορα» τον σύντροφο της ομάδας του περιοδικού ΙΖΤΟΚ.

Τελικά, το προεδρείο αποφάσισε να παραχωρήσει την αίθουσα σε όσους ήθελαν να μιλήσουν, για δύο ώρες το απόγευμα, ΆΛΛΑ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ επειδή την ίδια ώρα είχε προγραμματιστεί συναυλία του Λεό Φερέ.

Την Κυριακή το πρωί έγιναν εισηγήσεις των διαφόρων ομάδων των ομοσπονδιών με θέμα «Αναρχία και Εθνικοπαλευθερωτικοί αγώνες» και «Αναρχία και Αναρχοσυνδικαλισμός».

Οι Έλληνες σύντροφοι εκμεταλλεύτηκαν αυτό τον χρόνο για να έχουν επαφές με συντρόφους από άλλες χώρες και για αλληλοενημέρωση.

Πήραν επίσης συνεντεύξεις από ξένους σύντροφους οι οποίες θα απομαγνητοφθίνουν και θα δημοσιευτούν στα Αναρχικά έντυπα.

Το συνέδριο τελείωσε τη Δευτέρα (3/11/86) το πρωί με συζήτηση με θέμα «Γυναίκες και Αναρχία».

Περιμένοντας κάπιο κοινό κείμενο των 4 συντρόφων από την Ελλάδα που πήγαν στο Παρίσι, μπορούμε να κάνουμε τις εξής πρόχειρες εκτιμήσεις:

– Σαν Συνέδριο, το Συνέδριο ήταν μάλλον απογοητευτικό.

– Το κάθιδι μας στο Παρίσι ήταν θετικότατο από την άποψη των επαφών και της αλληλοενημέρωσης που για μας αποτελούν απαραίτητες προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της διεθνούς αναρχικής αλληλεγγύης.

ΛΕΦΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΙΑΣΟΥΝ ΤΟΠΟ

Την οικονομική συνδρομή όλων των συντρόφων που ενδιαφέρονται για τη διάσωση της ιστορικής μνήμης του αναρχικού κινήματος του ελαδικού χώρου, ζητούν οι αναρχικοί της Πάτρας. Όπως μας πληροφορούν οι σύντροφοι της Πάτρας, έχει ηδη ολοκληρωθεί η απομαγνητοφόρηση των κασετών από τη πρώτη πανελλήδικη συνέδριο και χρειάζονται λεφτά για να τυπωθούν τα κείμενα σε βιβλίο. Όσοι μπορούν και θέλουν ας στείλουν χρήματα στον λογαριασμό Ταχυδρομικού Ταμείου 8952016.

Η «ΦΥΛΑΞΗ» ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ

Προς κάθε δημοσιογράφο που αισθάνεται ασφαλής υπό την προστασία του κράτους: κάποιοι από τους μπάτους που τα τελευταία χρόνια έχουν αναλάβει την «φύλαξη» των εισόδων των εφημερίδων σας, είναι μισθωμένοι από την ΚΥΠ και βρίσκονται εκεί για να παρακολουθούν ορισμένους συναδέλφους σας. Κάντε παιχνίδι, βρείτε τους. Και μη θυμάστε, για την «έννομη τάξη» των αφεντικών σας κομπάζουν...

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ

Ο εμπνευστής, σκηνοθέτης και παραγωγός της γνωστής, χοντρής προβοκάτιας της Ηλενίας (που η φωτογραφία της από διαφήμιση κάποιου σαπουνιού, πέρασε ανάμεσα στις φωτογραφίες των δολοφονημένων κι αγνοούμενων του Πολυτεχνείου του '73) ζει και βασιλεύει και... υπηρετεί στην ΕΛ.Α.Σ. (την Τροχαία μας είπαν!).

ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΤΗ ΓΚΡΑΒΑ

Τριήμερη εκδήλωση της Επιτροπής Πατησιωτών για την Κοινωνική Αυτοάμυνα, έγινε στο Σχολικό συγκρότημα της Γκράβας, στις 5-7 Δεκέμβρη.

Η εκδήλωση άρχισε την Παρασκευή 5/12, με προβολή της ταινίας της «Εξέγερση στης φυλακής Αττικής».

Ακολούθησε προβολή σλάιντς μιας ομάδας αρχιτεκτόνων με θέμα «πολεοδομία και καταστολή» και ακολούθησε συζήτηση με το αυτό θέμα.

Σάββατο 6/12: Προβολή της ταινίας «Το κοτόπουλο δυναμίτης». Ακολούθησε προβολή σλάιντς πάνω στην κρατική και κοινωνική καταστολή και έγινε συζήτηση με θέμα «Νεολαία, καταστολή και κοινωνικά κινήματα».

Στην συζήτηση έγιναν εισηγήσεις από διάφορες ομάδες κοινωνικής παρέμβασης και κριτικής όπως, οικολόγων, ομοφυλόφιλων, φεμινιστρών, η ΕΣΕΑΝ, η κίνηση για τα δικαιώματα των Ψυχασθενών, η ΛΕΜΟΤ (μοτοσυκλετιστές), Επιτροπή για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, και διάφορα παιδιά από ομάδες γειτονιάς.

Και τις δύο ημέρες παρακολούθησαν τις εκδηλώσεις γύρω στα 500 άτομα καθημερινά, κύρια νέα.

Την Κυριακή 7-12 έγινε συναυλία POK με τα συγκρότημα:

Σκιές Slow motion, Στίγμα, Jay Walker, Ντόπιοι, Blues Double

Την συναυλεία παρακολούθησαν πάνω από 1000 άτομα.

Παράλληλα, και τις τρεις ημέρες λειτούργησε έκθεση φωτογραφιών και κειμένων με αντίστοιχα θέματα με των συζητήσεων, και έκθεση βιβλίων και περιοδικών.

Η επιτροπή Πατησιωτών για την Κοινωνική αυτοάμυνα στεγάζεται στο Κέντρο Εναλλακτικών Κινήσεων, Σκιάδου 49 Β Πατήσια.

Ο αναρχισμός στην Πορτογαλία – σύντομη ιστορία.

Εισαγωγή. Αν και για το αναρχικό και αναρχο-
συνδικαλιστικό κίνημα της Ισπανίας είναι γνωστά
πολλά, για το αναρχικό κίνημα της Πορτογαλίας λίγα
στοιχεία έχουν γίνει ευρύτερα γνωστά. Το κείμενο
που ακολουθεί, γραμμένο από ένα σύντροφο, που εί-
ναι μέλος της γαλλικής αναρχικής ομοσπονδίας, επι-
χειρεί να διευκρινίσει την κατάσταση.

Ο αναρχισμός ήταν η κυρίαρχη ιδεολογία των εργατών μέχρι και τη δεκαετία του '40, αλλά ακόμη και σήμερα (αν και αποτελεί ένα διευρυνόμενο κίνημα) είναι σχετικά άγνωστος στην Πορτογαλία. Έτσι, είναι ακόμη πιο δύσκολο να γίνεται αντιληπτή η εξέλιξη του στην περίοδο από τον Σαλαζάρ μέχρι σήμερα. Στη συνέχεια επιχειρώνα να αναφερθώ στην κατάσταση, βασισμένος σε μια σειρά πηγών.

Η εκρηκτική κατάσταση στις αρχές του αιώνα.

Η περίοδος μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, οπαδεύτηκε από μια γενική υφεση του εργατικού κινήματος. Ο πόλεμος, η οικονομική κρίση και η καταστολή (από τη Δημοκρατία) δημιούργησαν προβλήματα στους οργανωμένους εργάτες. Ο αγώνας των παρούσιας πτώση ουτό το διάστημα. Πολλοί εργάτες απογιοντεύτηκαν μετά την συμμετοχή τους σε μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις.

Από το άλλο μέρος, το κύμα διαμαρτυριών από την
μεσαία τάξη της Δημοκρατίας ενάντια στο Δημοκρατι-
κό Κόμμα (που κυβερνούσε) οδήγησε σε μια πολιτική
κρίση. Αυτό το γεγονός προετοίμασε το έθαφος για
πρεξικόπιμα, που υποστήριζαν από το πιο συντη-
ρητικό και αντιδραστικό τμήμα της πορτογαλικής με-
σαίας τάξης, στις 28 Μάρτιο 1926.

Η αναρχική αντίστοιχη τέθηκε σε δράση πολύ γρήγορα. Οι κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας ήταν συχνές και βίαιες. Σε απάντηση, αυξήθηκε η καταστολή, ειδικά μετά από μια απόπειρα εξέγερσης στις 7 Φλεβάρη 1927, στη διάρκεια της οποίας πολλοί άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους, έγιναν εκαποντάδες συλλήψεων και όλες οι αναρχικές εφημερίδες απαγορεύτηκαν. Επίσης, εκτός νόμου τέθηκε και η CGT, το αναρχοσυνδικαλιστικό συνδικάτο των πορτογάλων εργατών.

Πολλά από τα μαχητικά στελέχη του αναρχικού κίνηματος, εξορίστηκαν για να ιδρύσουν αργότερα την AFPPE στο Παρίσι (την Αναρχική Ομοσπονδία Εξόριστων Πορτογάλων). Η AFPPE δραστηριοποιήθηκε και στην Ισπανία και διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στη διάρκεια του ισπανικού εμφύλιου πολέμου, από το 1936-39. Οι αναρχικές εφημερίδες ζαναφάνηκαν στην Πορτογαλία το 1929, με την GERMINAL, την AURORA και την AVIDA στο Πόρτο, όπου η καταστολή πάντα μικρότερος σε σχέση με την Λασπόνα.

Ολοένα και περισσότερες ομάδες εμφανίστηκαν στην επαρχία και γρήγορα ιδρύθηκε η Ελευθεριακή

Συμμαχία (LA) στη Λισαβόνα, το 1930 και η Αναρχική Ομοσπονδία Πορτογαλίας (AFPR) τον Ιούνη του 1932. Αυτή η τελευταία οργάνωση, διαλύθηκε μετά από έξι μήνες λόγω της φοβερής κρατικής καταστολής.

Στη διάρκεια της άνοιξης του 1932 ιδρύεται η Επιτροπή Οργανωτών Ελευθεριακής Νεολαίας (LYOC) μετά από μια συνάντηση με την ANTAWEN, την ένωση Επερόπετρα. Η LYOC επιβίωσε μέχρι τη δεκαετία του '50, όποτε και προσπάθησε να επαναδιοργανώσει το αναδυομένο κίνημα.

Στο μεταξύ, το καθεστώς του Σαλαζάρ ψήφισε τον «εθνικό εργατικό νόμο» σε μια προσπάθεια να χειρά-

γιώσεις τις εργατικές ενόσεις, μια για πάντα. Αυτό το γεγονός οδήγησε σε μια νέα προσπάθεια εξέγερσης στις 18 Γενάρη 1934, αλλά η αποτυχία της εξέγερσης οδήγησε σε έξαρση της καταστολής και στον τερματισμό της ουσιαστικής λειτουργίας της CGT. Εκείνη η επικλητική εξέγερση ήταν ανεξάρτητη από κάθε κομματική επιρροή. Στο μεταξύ, η Α BATALHA (Η φωνή της CGT) συνέχισε να εκδίδεται παράνομα με την υποθήλη διάφορων ομάδων της AFPKR και της Ελευθεριακής Νεολαίας. Στα 1939 η αντίσταση ενάντια στο καθεστώς του Σαλαζάρ είχε φύσει στο πιο χαμηλό σημείο της έντασής της. Μερικές εκατοντάδες αναρχικοί συνελήφθηκαν και στάλθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο Φασισμός αγκάλισε την Ευρώπη και η ισπανική επανάσταση πτυχήθηκε.

Το 1950, το αναρχικό κίνημα εξαφανίστηκε εξαιτίας της αδυναμίας του να προσαρμοστεί στη νέα πραγματικότητα και της θεωρητικής ανεπάρκειάς του, και εξειδίκευτας -τέλος- της τεούστιας καταστολής.

Το αναρχικό κίνημα στην Πορτογαλία άναψανήκε το 1974, αλλά δεν διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στα γεγονότα μετά τις 25 Απρίλη 1974. Μεγάλοι αριθμοί νέων πέρασαν από τις ελευθεριακές οράδες, αλλά δεν παρέειναν. Αυτό το γεγονός οδήγησε στην αδυναμία οργάνωσης του κινήματος σε εθνική κλίμακα (στα πλαίσια του Πορτογαλικού Ελευθεριακού Κινήματος και της Αναρχοσυνδικαλιστικής Συμμαχίας) που παρά την προώθηση μιας τέτοιας ιδέας από τις εφημερίδες *VON ANARQUISTA* και *A BATALHA*.

Το πορτογαλικό αναρχικό κίνημα σήμερα

Υπάρχουν αμέτρητοι μερονομένοι μαχητικοί αναρχικοί (μερικοί, ατομικιστές) και οράδες που ξεφυτρώνουν συνεχώς. Το 1986–1987 θα είναι σημαντικό διάστημα για το πορτογαλικό αναρχικό κίνημα καθώς οι συμπληρώνει έκατο χρόνια αγάνω. Μέσα στο 1987 θα γίνεται διεθνής συνάντηση και έκθεση με θέμα ένας αιώνιας αγαδούσιμης στην Πορτογαλία».

**Μανουέλ
(από την αγγλική αναρχική εφημερίδα
BLACK FLAG, 28/7/86)**

ΜΙΑ ΑΙΓΑΑΚΤΙΚΗ ΑΗΔΩΣΗ

«Αυτό που μου μένει τώρα, όχι μόνο σαν πατέρας αλλά σαν αγωνιστής-συνδικαλιστής, είναι να ξαναβρώ την οργή και την αποφασιστικότητα που ενέπνεαν τον αναρχικό που ήμουνα στα 20 χρόνια μου».

(δήλωση του Ζαν Φραγκούά Ριγκάλ, πατέρα του ανθρωπικού Λωρίδη Ριγκάλ της

ομάδας TEMPS NOUVEAUX, που τραυματίστηκε σοθαρά στο κεφάλι από δακρυγόνο, στη διάρκεια των συγκρούσεων φοιτητών-μπάτσων στο Παρίσι στις 5.12.1986).

KATIA KOLITSOPOULOU

Το θύμα ήταν αστυνομικός και ο δράστης ήταν γυναίκα. Αυτό ήταν που τελικά καταδίκασε σε ισόβια την Κάτια Κολιτσοπούλου. Αυτό... και φυσικά η κοινωνία μας –από τον τύπο μέχρι εμάς τους ίδιους, περονώντας κι από τα δικαιοστικά έδονα.

Εμείς, τι να πούμε; Θα θυμίσουμε μόνο τα 8 χρόνια που έφαγε ο ίλαρχος Κώτσαρης για την τελείως απρόκλητη και εν ωγώδε δολοφονία της Παναγιώτη Ελήνης.

ΛΙΟΡΘΩΣΗ ΛΑΘΟΥΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΣΣΗ ΛΑΘΟΥΣ
Το σωτό επίθετο του Μιχάλη είναι Καλτέζας και όχι Καλτέας όπως επανειλημμένα έχει γραφεί σ' όλο τον τύπο, και δυστυχώς, και στον ΑΝΑΡΧΙΚΟ.

πήραμε το υράνια σας. αλλά...

... Λόγω πληθώρας επίκαιρης ύλης, η δημοσίευση γραμμάτων αναβάλλεται για το επόμενο τεύχος. Ζητούμε συγγνώμη από όσους βιάζονται

Ο ΑΝΑΡΥΓΚΟΣ

Γαλλία: οι ψηφοφόροι στους δρόμους, ο κοινωνικός φασισμός στην κυβέρνηση

Τα οδοφράγματα ξαναστήθηκαν στο Καρπέ Λατέν. Οι μολότοφ ξαναφώτισαν τις νύχτες στις γαλλικές μεγαλοπόλεις. Στις αναλαμπές τους φάντακαν –ξανά– τη ερωτήματα που συνοδεύουν τις εκρήξεις και τους ήχους των θρυμματισμένων βιτρινών: ποιο μπορεί να είναι το αίτημα μιας εξέγερσης, πόσο ικανοί είναι οι εξεγερμένοι να διαφύγουν από την πολιτική δράση των πολιτικών κομμάτων και να συνεχίσουν ως το τέλος την κοινωνική εξέγερση, είναι –τελικά– ικανό ένα «κακό» νομοσχέδιο να πυροδοτήσει την κοινωνική εξέγερση και να οδηγήσει στο ζητούμενο που είναι «μια άλλη κοινωνία»;

Στη Γαλλία, για μια φορά ακόμη, οι εξεγερμένοι μετράνε τους νεκρούς και τους τραυματίες τους, ενώ όλα τα πολιτικά κόμματα καταδικάζουν τη βία, καταριύνται τους «προβοκάτορες» που απαντούν με βία στη βία του κράτους. Ζητούν αυτοσυγκράτηση και πειθαρχία στους νόμους. Η κυβέρνηση του δεξιού Ζακ Σιράκ αποσύρει στις αποθήκες της τον «αποτυχημένο» υπουργό παιδείας Ντεβακιέ και αναγγέλει αναθεώρηση του «κακού νομοσχέδιου». Ο ίδιος ο Σιράκ δηλώνει ότι για τις ταραχές «πεντεύθυνοι είναι οι εξτρεμιστές κι

συνέχεια από 1

και γίνατε και σεις «αντιστασιακοί». Τι άλλο θέλετε; Πηγαίνετε.

Και κρύωσε το γέλιο στα χείλια του κοσμάκη. Και ξαναστήθησε το γέλιο στα στραβωμένα χείλια των μπράβων που ορκιστήκαν πίστη κι υποταγή στους νέους αφέντες –όπως τόχανε ορκιστεί και στους παλιούς... κι αρχίσανε ξανά να κυνηγούν τους προβοκάτορες, να τους ξυλοφορτώνουν, να τους φυλακίσουν, ακόμα και να πιστολίζουν μερικούς.

... Κι ήρθε καιρός και άλλοι άρχοντες κερδίσανε την εύνοια των θεών –αυτοί κατάφεραν να πάρουνε μαζί τους τον κοσμάκη – και κύρηξαν την επί γης ειρήνη και ανθρώποις ευδοκία (με άλλα λόγια «πράσινο σοσιαλισμό» και πράσινα «άλογα»). Κι είπανε στον κοσμάκη πως θα τον αφήναν να μιλάει, πως θα τον έντυναν, πως θα τον ταΐζαν...

... Και ευλογήσανε τους πέντε άρτους –δοκιμασμένη συνταγή τους είχαν πει – κι εκείνοι έγιναν... κανένας!

– Να πάρει ο διάβολος! φωνάζαν οι αρχόντοι όλοι μαζί.

– Θα φταίνε οι παλιοί αρχόντοι, φώναξε κάποιος, κι όλοι μαζί τους αναθεματίσανε.

Φέρνουν άλλους πέντε άρτους. Τους ευλογούν κι αυτούς κι γίνονται... καπνός!

– Φταίει ο ιμπεριαλισμός! φωνάζει κάποιος.

– Ανάθεμα, απαντούν οι άλλοι έν χορώ.

Φέρνουν κι άλλο ψωμί. Τα ίδια...

Μις, και δυο, και τρεις, και δέκα... Το θαύμα δεν γινόταν. Και ο κοσμάκης όλο κι άνοιγε τρύπες στο ζωνάρι του.

... Και ο μεγάλος πράσινος άρχοντας, το σκέφτηκε από «δω, το σκέφτηκε από 'κει κι έβγαλε το φερμάνι:

– Φταίνε οι προβοκάτορες!

Και όλοι οι άρχοντες μαζί φωνάζανε: Ανάθεμα! Κι οι εφημεριδάρες, που πάντα –θες με το καλό, θες με του μπράβου το περίστροφο στο σθέρκο– τα έχουνε καλά με τους αρχόντους, φωνάζανε κι αυτοί, όλοι μαζί: Ανάθεμα!

Κι οι μπράβοι ξεκουμπώσανε των όπλων τους τις θήκες και πλησίασαν:

– Διάταξέ μας αρχήγε για τους λιανίσουμε!

Κι ο αρχηγός διάταξε...

Και ξεχυθήκανε, δεξιά ζερβά, σ' όλη τη χώρα οι μπράβοι να κόψουν τα κεφάλια των προβοκάτορων, κι άλλους τους δείραν, κι άλλους

οι αναρχικοί». Η σοσιαλιστική αντιπολίτευση θέλει να διαχειριστεί την εξουσία (πάλι) και βρίσκει ευκαιρία να μιλά για «γενική απουχημένη πολιτική» του Σιράκ. Και οι Κομμουνιστές, ζητούν από τους εξεγερμένους «εγγυήσεις ότι δεν θα διαταραχθεί η τάξη» για να συμμετάσχουν κι εκείνοι στις επικείμενες απεργιακές κινητοποιήσεις.

Οι Γάλλοι αναρχικοί, όντως πρωτοστατούν. Από την πρώτη μέρα, αναρχικοί της γαλλικής ομοσπονδίας συμμετέχουν στις επιτροπές των πανεπιστημάτων. Στις πρώτες συγκρούσεις της 4ης Δεκέμβρη οι αναρχικοί, μαζί με άλλους εξεγερμένους φοιτητές, ρίχνουν μολότοφ ενάντια στα φασιστικά CRS του Σιράκ και όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων.

Όμως, αν το αίτημα των φοιτητών είναι η αλλαγή του νομοσχεδίου για την παιδεία, το αίτημα των αναρχικών είναι η κοινωνική εξέγερση. Στα συνθήματά τους καλούνται όλοι να κατέβουν στο δρόμο, να αγνοήσουν την εξωτατική δράση των κομμάτων, το αίτημα της εξέγερσης δεν μπορεί να είναι η αλλαγή ενός νομοσχεδίου.

H CNT διαχωρίζεται από την ομοσπονδία και δηλώνει ότι δεν πιστεύει στη δυνατότητα εξέγερσης κάτω από αυτές τις συνθήκες. «Στις γιορτές όλα θα λήξουν» λέει κάποιος αναρχικός της CNT, «όλοι θα πάνε διακοπές».

Οι πολιτικές εκτιμήσεις, οι δικές μας, είναι λίγο πολύ κοινότυπες. Η απομάκρυνση του υπουργού Ντεβακιέ, η γιγαντιαία κομματική κινητοποίηση μετά το θά-

τους φυλάκισαν κι άλλους τους σκότωσαν...

Μα τα ψωμιά γινόνταν πάντοτε καπνός. Και στο μιαλό του κόσμου, που πεινούσε όλο και περισσότερο, αρχίσαν να περνούν περιέργες ιδέες.

Κι ο πράσινος μεγάλος άρχοντας, φώναξε έναν στρατηγό πούχε στο στήθος, πλάκα τα παράσημα και στο μιαλό, οροσειρά τους Γράμμους και τα Βίτσια, και τούπε:

– Στρατηγέ, σε βάζω αρχηγό των μπράβων μου και θέλω το κεφάλι και του τελευταίου προβοκάτορα, γιατί άλλοις –μου είπαν οι θεοί– δεν γίνεται κανένα θαύμα.

Κι ο στρατηγός έσκυψε ταπεινά και φίλησε τον πράσινο ήλιο στο δαχτυλίδι του μεγάλου άρχοντα κι έφυγε για τον πόλεμο. Και έστειλε χιλιάδες μπράβους στην πόλη, οπλισμένους ως τα δόντια, κι άλλες χιλιάδες οπλισμένους στα χωράφια, κι έβγαλε λόγους διαλεχτούς και εμπνευσμένους στους άντρες του για να τους εμψυχώσει.

Και είπε όσα ξόρκια ήξερε για στρώματα και κοριτσάκια κι αγοράκια. Και για ναρκωτικά και για τρομοκρατία και για φασιστούς διήρη και για χάος. Και έφερε συμβούλους από ζένες χώρες. Και πήγε και ο ίδιος στα άλλα βασίλεια για να ξεσηκώσει κόπλα.

Και κατέστρωσε τα σχέδιά του:

Στη μεγάλη γιορτή της αντίστασης του κοσμάκη ενάντια στους τυράνους δολοφόνους, θάβινε τη μεγάλη μάχη με τους προβοκάτορες. Θάριχνε μέσα τους χαριέδες, θα τους κύκλωνε με μιλιούντια τακτικούς, θα μπλόκαρε τις πόρτες των σπιτιών τους και θα τους έπιανε όλους ζωντανούς, θα τους ξυλοφόρτωνε ο ίδιος, θα τους αλυσόδενε και θα τους πήγαινε πεσκέτι στον μεγάλο άρχοντα. Κι αν τόλμαγαν να κινηθούν... τότε θα διάταζε να βγουν τα όπλα και δε θα έμενε ρουθούνι για ρουθούνι.

Όλη τη νύχτα, πριν τη μέρα της γιορτής, δεν έκλεισε ούτε μάτι. Στριφογυρούντος στο κρεβάτι και παραμιλούσε για δόξες και τιμές και γι' αρχιστρατηγίες. Μάταια η γυναίκα του κι ο γιος του κι η γυναικαδελφή του –που κάτι σκάμπαξε από ιστορία και ιστορικές γκάφες– πάσχιζαν να τον συγκρατήσουν. Πρωί πρωί τη μέρα της γιορτής σηκώθηκε κι έβαλε τη μεγάλη του στολή και το επίσημο καπέλο με τα παγωνόφτερα. Κι έβγαλε απ' το συρτάρι τ' όπλο του, το λάδωσε, το γυάλισε, τόβαλε στην καινούργια

νατο από ξυλοδαρμό του Μαλίκ Ουσεκίν, η προσωρινή αναθέρωση του επίμαχου νομοσχέδιου, είναι ο αμυντικός ελιγμός του γαλλικού κράτους. Σίγουρα στο άμεσο μέλλον η τωρινή γαλλική κυβέρνηση θα υποχωρήσει. Μεσόπροθεμα όμως το νομοσχέδιο της, έστω με ελαφρές τροποποιήσεις, θα περάσει και θα επιβληθεί. Οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι της 5ης Γαλλικής Δημοκρατίας θέλουν, για μια φορά ακόμη, λειτουργήσει ενάντια στη θέληση του «λαού». ■

Που θα βρείτε τον «Αναρχικό»:

- Βιβλιοπωλείο -ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ-. Ζ. Πηγής 17
- Στέκι Ζωγράφου. Δαθάκη-Πλίνδω & Ελ. Βενιζέλου.
- Κέντρο Εναλλακτικών Κινήσεων. Σκάθιθος 498.

Θήκη και τόζωσε στη μέση του. Κι όλος καμάρι πήγε να επιθεωρήσει το στρατό του.

Κι εξέτασε ένα άλλα τα όπλα. Και μόρασε στους άντρες του καινούργιες σφάρες. Κι ύστερα στάθηκε αγέρωχος, τους κοίταξε όλους έναν έναν μες στα μάτια και τους πάτησε:

– Ήθικό;

– Ακμαίστατο! βροντοφωνάζαν όλοι τους μαζί και τα τζάμια της Σχολής Μηχανοκινήτου, εκεί κατά την Καισαριανή, ραγίσανε.

Μετά ο στρατηγός, έκανε κάτι απρόσμενο: Εκατος κι έφαγε στιφάδο!

– Αυτές οι δάφνες μου θυμίζουν την καταγωγή μου και το μέλλον μου, είπε σε κάποιον που του ρώτησε. Σκουπίστηκε. Σηκώθηκε και είπε:

– Εμπρός, Μαρε!

Και ο κοσμάκης είδε παγωμένους τις χιλιάδες τους μπράβους να πάνουνε αρματωμένους τις γωνιές και τις πλατείες. Και κάτι πήγε να πει, όμως το βλέμμα του σταμάτησε στα όπλα και η μιλιά κοκάλωσε στο στόμα του. Και κίνησε να φύγει απ' τη γιορτή όσο πιο γρήγορα γινόταν για να γυρίσει στο σπιτάκι του.

Και τότε έντρομος ο στρατηγός, είδε τους προβοκάτορες.

Ήταν χιλιάδες –τώρα πια– και κράταγαν παλούκια και μολότωφ. Και το βλέμμα τους ήταν καθαρό και ίσιο και δε σκιαζότανε τα όπλα των μπράβων.

Κι οι προβοκάτορες ξεκίνησαν...

Και οι σειρές των μπράβων διαλύθηκαν... Και τους έπεσαν τα όπλα απ' τα χέρια και μ' επικεφαλής το στρατηγό το βάλανε στα πόδια...

Κι οι προβοκάτορες ερχόνταν...

Κι οι άρχοντες κι οι ιερείς και οι φοροεισπράττορες τρέχανε να γιλτώσουν...

Κι οι προβοκάτορες έρχονταν...

Και ο κοσμάκης, πούχε ξεθαρέψει, άρχισε να βγαίνει από τα σπίτια του και νάρχεται μαζί τους...

Κι οι προβοκάτορες περάσαν...

Κι οι πράσινοι σοσιαλιστοί και οι γαλάζιοι φιλελευθεριστοί και τ' άμφια και τα στέμματα και τα όπλα όλης αυτής της εποχής, μείναν εκεί συντρίμματα. Κι ανάμεσά τους το επίσημο καπέλο του στρατηγού με τα παγωνόφτερα...

Κι' ένας σοφός το είδε κι είπε:

– Όταν το μυρμήγκι θέλει να χαθεί, βγάζει φτερά! ■